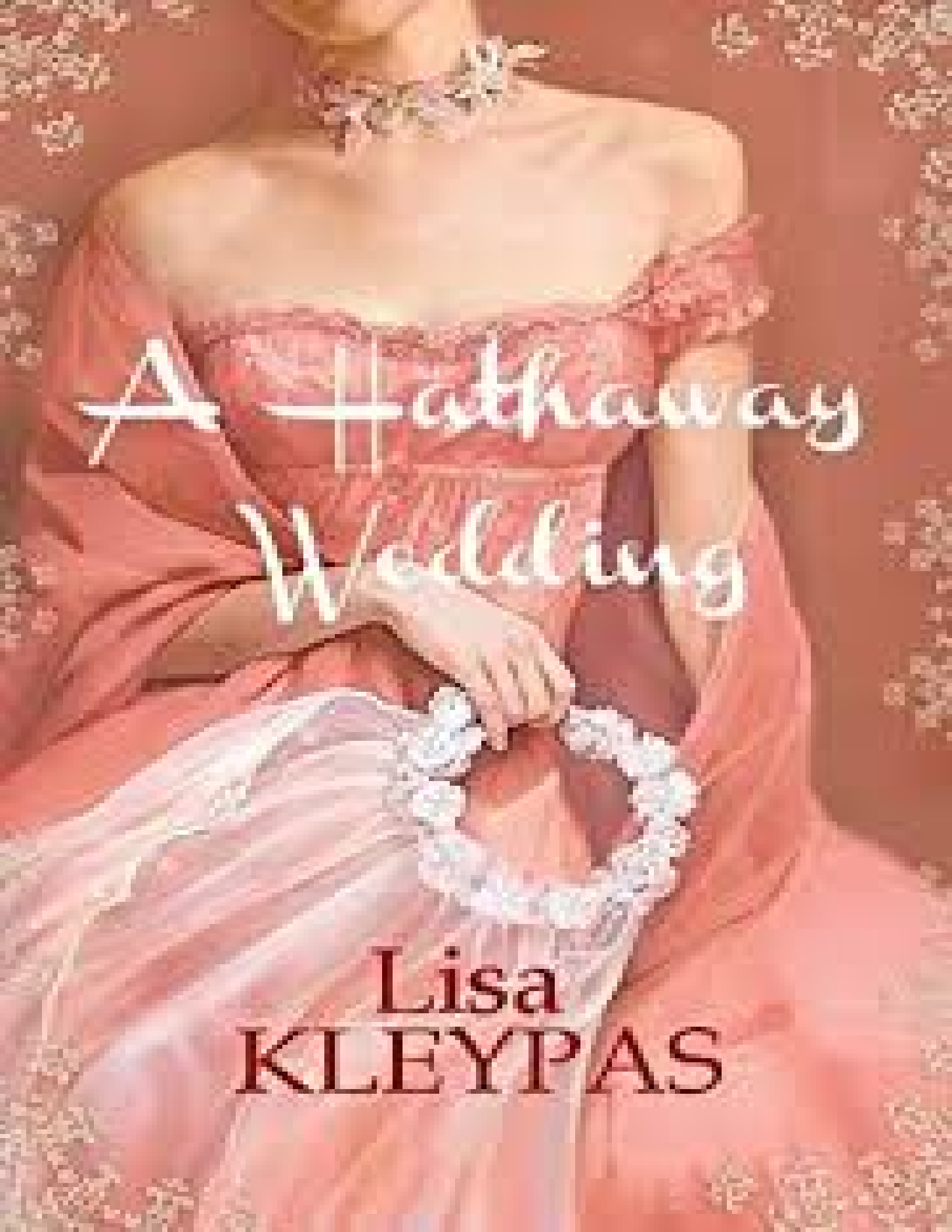


A woman in a red wedding dress is shown from the chest down, holding a bouquet of white flowers. The dress has a ruffled bodice and a full skirt. The background is a soft, out-of-focus red.

A Hathaway Wedding

Lisa
KLEYPAS

A woman in a red wedding dress is shown from the chest down, holding a bouquet of flowers. The dress is a vibrant red with a lace bodice and a full skirt. She is wearing a matching red necklace. The background is a soft, out-of-focus red. The title 'A Hathaway Wedding' is written in a white, elegant script font across the center of the image.

*A Hathaway
Wedding*

Lisa
KLEYPAS



A Hathaway Wedding

by Lisa Kleypas

Số chương: 5

Dịch giả: Muse

Ebook: LanNP

*Đây là một câu chuyện ngắn ngẫu hứng về đám cưới của
Win Hathaway và Kev Meripen*



Mục lục

[Chap 1](#)

[Chap 2](#)

[Chap 3](#)

[Chap 4](#)

[Chap 5](#)

Chương 1



Tháng 6 năm 1851

Hampshire, Anh

Kev Merripen không hề thấy ngạc nhiên trước những dấu hiệu xui xẻo khi gần đến ngày cưới của anh. Nhưng anh vẫn kiên quyết phải lấy Win làm vợ, dù có phải vượt qua bất kì trở ngại nào.

“Không gì có thể ngăn cản đám cưới này,” anh nói với cô khi anh đi vào phòng ngủ của cô buổi tối hôm trước ngày cưới. “Anh sẽ cưới em dù sét có đánh thẳng vào nhà thờ. Anh sẽ cưới em dù toàn bộ ngôi làng Stony Cross có bị ngập lụt, hay ông mục sư say bí tỉ, hay đám động vật chạy tán loạn trong buổi lễ.”

Mỉm cười trêu chọc anh, Win vắn nhỏ ngọn đèn và đến bên anh trong chiếc áo dài ngủ. “Em có thể kết luận là anh đang mong đợi điều gì đó không ổn không?”

“Tất nhiên rồi. Đây là một đám cưới Hathaway.”

Bất chấp việc anh đang căn nhắc, Kev vẫn cảm thấy mạch đập của anh đang leo thang nhanh chóng và nặng nề hờ reo khi Win lại gần anh. Cô trông như một thiên thần, thân hình mảnh mai của cô được bao bọc trong làn váy ren trắng toát và phần diềm xếp nếp bằng lụa, mái tóc vàng óng đỏ xuống như thác trong từng làn sóng tỏa sáng lung linh. Anh yêu cô thiết tha với một xúc cảm mãnh liệt gần như tôn thờ... và cô là tất cả của một người phụ nữ với anh. Người đàn bà của anh.

Có gì đó ở cô luôn vượt qua hàng phòng ngự của anh và chạm đến sâu trong tâm hồn anh.

Vòng tay qua cổ anh, Win để những ngón tay của cô nhẹ nhàng chơi đùa với mái tóc cắt sát sau gáy anh. Cô ép tất cả đường cong nữ tính ngọt

ngào trên cơ thể cô vào anh. “Có chuyện gì vậy anh?” cô thì thầm.

Anh chơi đùa với những lọn tóc lấp lánh ở thái dương cô bằng môi mình. “Beatrix đã tìm thấy một con cú bị thương vào sáng nay và đem nó về nhà.”

“Con vật tội nghiệp. Nếu có ai có thể làm nó khỏe hơn, đó sẽ là Beatrix.”

“Em lỡ mất điểm máu chốt rồi,” Kev nói, bắt đầu dĩ mỉm cười. “Cú là vật xui xẻo.”

“Em không tin vào vận xui.” Kiễng chân lên, Win nghịch ngợm chà chà đầu mũi cô vào đầu mũi anh.

Kev cảm thấy buộc phải đưa ra cả lý do của mình. “Anh cũng đã lỡ nhìn thấy chiếc váy cưới của em trong khi Amelia đang may vá cái gì đó trên đó trong phòng khách.”

“Đúng thế, nhưng em sẽ không mặc váy.”

“Vẫn xui xẻo,” anh nhấn mạnh. “Và sau đó, cô gái trong trại sữa đã đọc cho anh một vài bài thơ của gadje về ngày đẹp nhất để kết hôn. Thứ Bảy không phải là một trong số đó.” Gadje là một thuật ngữ Gypsy dùng để chỉ những kẻ ngoài cuộc.

“Vâng, em biết bài thơ đó. Thứ Hai cho sức khỏe, Thứ Ba cho sự giàu sang, Thứ Tư là ngày tốt nhất. Thứ Năm mang đến gian nan, và Thứ Sáu gây ra mất mát, nhưng Thứ Bảy thì không may mắn chút nào.”

Kev hơi cau mày. “Em đã biết bài thơ đó, và em vẫn chọn ngày Thứ Bảy để tổ chức đám cưới à?”

“Lịch nói đó sẽ là một ngày đẹp trời,” Win phản đối. “Ngoài ra, em không nghĩ là anh sẽ tin vào trò mê tín của gadje.”

“Anh có tin khi đó là về đám cưới của chúng ta!”

Cô táo bạo cười toe toét. “Anh đang quá mê tín đấy.” Cô đi đến bên chiếc giường. Gửi cho anh một cái nhìn khêu gợi, cô cởi dây áo choàng ngủ và bắt đầu với tay lên hàng cúc nhỏ dọc phía trước. “Em đã là của anh rồi, Kev. Không sao đâu nếu có chuyện gì xảy ra trong đám cưới... buổi lễ chỉ là hình thức thôi. Chúng ta đã thề nguyện và đã hoàn thành nó... hay tất cả chỉ là do em tưởng tượng, rằng anh đã trộm em ra khỏi chiếc giường này không lâu trước đây?”

Lời nhắc nhở đó thu hút sự chú ý của Kev, như cô dự định.

“Em đã không phản đối mà,” anh chỉ ra, theo dõi cô tháo từng chiếc cúc áo nhỏ. Anh cứng lên ngay khi anh thoáng nhìn thấy vú cô.

“Tất nhiên là em không rồi. Em đã cố gắng khiến anh cưỡng đoạt em trong nhiều năm rồi.”

“Anh luôn luôn ham muốn em.” Giọng anh dày và trầm.

“Em biết. Nhưng anh đã rất cứng đầu.” Vạt trước của chiếc áo choàng mở ra từng chút từng chút một, lộ ra làn da trắng nõn, mềm mại bên trong.

Khi Win nhìn thấy phản ứng của anh với màn trình diễn của cô, một tia hài lòng lóe lên trong mắt cô trước khi cô có thể che giấu nó.

Kev nhận thức rất rõ ràng Win đã có thể thành thạo điều khiến anh theo cách mềm mại, ngọt ngào của riêng cô.

Là một người Rom, có lẽ anh nên thấy phần nộ. Nhưng anh đã quá u mê trước cử chỉ quyến rũ e thẹn của cô để có thể phản đối. Anh tiến về phía cô, vươn tay xoa nắn phần ren và lụa trên vai cô. “Trong trái tim anh, em đã là vợ anh rồi,” anh nói.

“Nhưng anh sẽ không được an tâm cho đến khi em là của anh một cách hợp pháp. Chưa từng có người đàn ông nào lại háo hức đến ngày cưới của mình như vậy.” Đôi mi anh hơi sụp xuống một chút khi anh cảm thấy khuôn miệng dịu dàng của cô bên cổ.

“Em thấy háo hức với đêm tân hôn cơ,” Win hồn hển nói với anh.

Anh phát ra một tiếng cười trầm thích thú. “Tại sao thế? Em nghĩ rằng anh sẽ có một kế hoạch khác thường cho em à?” Anh nhếch mép cười khi anh cảm thấy cái gật đầu của cô vào cổ họng anh. “Có lẽ là anh có đấy,” anh thì thầm. “Có những thứ anh vẫn chưa chỉ cho em.”

Win lùi lại và mở to mắt vì ngạc nhiên. Anh giữ lấy cái nhìn của cô, mỉm cười nhẹ nhàng khi nhìn thấy hai má cô bắt đầu hồng rực.

“Chúng ta vẫn chưa làm xong tất cả à?” cô hỏi.

Kev lắc đầu.

Cô càng đỏ bừng hơn nữa, và cô cười bối rối. “Chà, giờ em đã vượt rào với anh rồi. Em cảm thấy rất trần tục và đầy kinh nghiệm, và bây giờ, anh đang nói với em rằng em vẫn còn là người mới học à?”

Nụ cười của anh kéo dài hơn. “Anh sẽ dạy cho em nhiều hơn khi em thấy sẵn sàng.”

Khoảnh khắc này thật ngọt ngào. Sự im lặng giữa họ thật ấm áp và đầy khiêu gợi, hơi thở của họ hòa quyện vào nhau, cơ thể trần truồng của cô cần thận siết chặt vào cơ thể vẫn đầy đủ quần áo của anh.

“Dạy em ngay đi,” cô thì thầm.

“Ra lệnh cho anh à?” Kev nói giọng quở trách, đôi mắt đen của anh sáng lấp lánh. “Một người vợ Rom phải học cách vâng lời chồng. Có lẽ anh nên nhắc đến chuyện này sớm hơn... Người Rom có một phong tục đặc biệt cho đêm tân hôn.”

“Vậy ư?” Cô hơi giật mình khi bàn tay ấm áp của anh lướt trên những đường cong của hông cô.

Anh gật đầu. “Người chồng sẽ lấy một chiếc giày của vợ và đặt nó trên sàn nhà, phía bên cạnh giường của anh ấy.”

“Tại sao?”

Anh siết chặt lấy hông cô đầy ẩn ý. “Để cô ấy biết ai mới là chủ nhân.”

Win cho anh một nụ cười tán tỉnh. “Chúng ta sẽ xem xét điều đó. Em rất thích những đôi giày của mình, và em sẽ không giao nộp chúng dễ dàng đâu.”

Anh nhẹ nhàng lướt miệng mình qua cô, và anh nếm cô bằng đầu lưỡi mình. “Em sẽ đầu hàng thôi.”

Win quay đi với một tiếng cười ghen. Tựa lưng vào mép nệm, cô bị mê hoặc nhìn Kev cởi bỏ chiếc áo sơ mi của anh. Ánh mắt cô lướt qua thân hình cơ bắp của anh, lên khuôn ngực mịn màng trơn bóng của anh. Hơi thở của cô gấp gáp vì phấn khích khi anh đi đến bên cô.

Một tay siết chặt vào mái tóc dài như thác đổ của cô, Kev cẩn thận ngả đầu cô ra sau để nơi cổ họng lộ ra hoàn toàn. Và anh kéo lê miệng mình dọc hõm cổ cô, dùng lưỡi của mình, trong khi tay còn lại của anh đi vào giữa hai đùi. Anh vuốt ve cô, chơi đùa với cô, cho đến khi anh có thể dễ dàng luồn hai ngón tay vào bên trong. Miệng anh phủ lên miệng cô, lưỡi anh chìm vào sâu vào trong, và cô run rẩy vì khoái cảm trước sự thâm nhập.

“Kev,” cô thì thầm không đều, hai bàn tay cô ôm chặt lấy tấm lưng trần của anh, “Làm tình với em đi.”

“Được,” anh thì thầm đáp lại, những ngón tay anh vào sâu hơn và dỗ dành ngon ngọt bên trong cô. “Em là tri kỷ của anh, ngọn lửa song sinh của anh. Anh đã biết điều đó ngay khi anh nhìn thấy em lần đầu tiên.”

“Em cũng vậy,” cô run rẩy nói.

“Em không bao giờ ra khỏi những suy nghĩ của anh... Anh luôn luôn ham muốn em...”

Rút lại những cái vuốt ve nhẹ nhàng, anh hạ cô nằm hẳn xuống giường. Khi anh nằm xuống bên cạnh cô, anh vuốt lòng bàn tay dọc theo

phía trước cô, từng đầu ngón tay nhạy cảm chạm tới từng dây thần kinh run rẩy. Cúi xuống trên bầu ngực cô, anh bắt lấy đầu nhũ hồng hào và nút lưỡi vào nơi căng tràn ấy, trong khi bàn tay ve vuốt gợi tình nhẹ nhàng trên cô.

Cô bắt lực cong người lên khi miệng anh lướt ngang cơ thể cô, nơi bí mật mềm mại hội tụ tất cả mọi cảm giác. Anh mạnh mẽ lấy đầy cô, theo nhịp đập và sức nóng của cô, cuỗi lên từng cơn sóng nhấp nhô ngọt ngào ấy. Và anh lên đỉnh cùng cô, đạt đến vinh quang trong niềm vui chung đôi của họ... đầu hàng trước đam mê bất tận của mình dành cho cô.

Chương 2



“Giữ nó nằm yên nào,” Cam thì thầm với Beatrix khi họ cúi xuống xem xét con cú bị thương. “Nếu nó được thả lỏng, nó sẽ tự làm mình bị thương, và có thể cả chúng ta nữa. Những cái móng vuốt đó sắc như dao ấy.”

“Nó muốn giữ một cái gì đó,” Beatrix nói khẽ, nhìn lướt qua móng vuốt của con chim. “Chị có thể kiếm cho em một cây gậy không, Amelia?”

“Chắc chắn rồi.” Amelia vội vã đi từ phòng khách vào bếp, tìm một chiếc thìa gỗ, và mang nó về cho chồng và em gái cô. Họ đang cúi mình trên sàn với một con cú màu vàng nâu đang nằm căng thẳng. Beatrix đã tìm thấy con chim bị thương trong một lần dạo chơi trong rừng. Cánh của con cú đã bị gãy, và Cam đang cố gắng buộc và nẹp nó lại.

Beatrix đã quần con cú nhỏ tròn ung ủng trong một chiếc chăn. Dứt cái nhìn quan tâm ra khỏi con chim, cô với lấy chiếc thìa gỗ mà Amelia đã đem ra, và cẩn thận đẩy phần tay cầm vào những chiếc móng của con cú tội nghiệp. Con cú ngay lập tức chấp nhận chiếc thìa và quặp lấy nó. Amelia có thể thề rằng trông con cú thực sự nhẹ nhõm hẳn.

Đây không phải là lần đầu tiên cô bị kinh ngạc trước sự thấu cảm của Beatrix với động vật, mặc dù đến giờ nó thể hiện là phước lành hay lời nguyền thì vẫn phải xem xét. Tạm gác nỗi lo lắng của mình sang một bên, Amelia lấy một chiếc ghế gần đó và quan sát chồng mình.

Ba năm trước, Amelia đã khiến cả gia đình - và chính bản thân cô - phải sửng sốt khi cưới Cam Rohan, một người Rom đến từ London, sau khi mới quen biết anh chỉ vài tuần. Cho đến lúc đó, cô vẫn tự hào về bản thân mình là một phụ nữ khôn ngoan có óc phán đoán, người chưa bao giờ hiểu được cụm từ “bị thu hút mạnh mẽ”.

Nhưng đó chính xác là những gì Cam đã làm với cô. Đẹp trai, ngoại lai, nhục cảm, anh không phải loại đàn ông mọi người có thể mong đợi Amelia kết hôn. Thực ra, Amelia chưa bao giờ mong đợi sẽ kết hôn. Sau cái chết của cha mẹ họ, cô đã cam chịu số phận phải chăm sóc bốn anh chị em của mình; Leo, Win, Poppy và Beatrix. Nhưng sau đó Cam đã bước vào cuộc đời cô, hiểu được những ước mơ và nhu cầu thầm kín của cô với sự nhạy bén kinh khủng. Anh đã cảm dỗ cô, cả về tâm trí, thể xác và linh hồn.

Và anh đã ở lại, giải thích rằng thỉnh thoảng, một số người Gypsy sẽ tìm thấy một atchen-tan - một nơi dừng chân. Đối với Cam, tình yêu và gia đình có ý nghĩa hơn nhiều so với sự tự do của anh. Dần dần, phần lớn gánh nặng chăm sóc gia đình Hathaway đã chuyển sang đôi vai mạnh mẽ của Cam.

Khi Cam đang chăm sóc cho con cú, cẩn thận gấp một thanh nẹp quanh đôi cánh của nó, một làn gió thổi qua cửa sổ và chơi đùa với những lọn tóc đen sáng lóng lánh trên trán anh. Amelia nhìn anh một cách đầy chiêm hữu, nhận thức rõ cách chiếc áo sơ mi vải lanh mỏng manh bám sát vào những đường cong mạnh mẽ trên lưng. Anh là một người đàn ông tuyệt đẹp đến khó tả, với đôi mắt màu hổ phách và nụ cười rạng rỡ. Và anh thật kiên nhẫn làm sao, đôi bàn tay khéo léo và duyên dáng khi quấn nẹp vào đôi cánh của con cú.

“Kew-wick,” con chim bực bội và kêu lên phản đối. “Kew-wick!”

Cam nói câu gì đó bằng tiếng Romany, những lời lẽ nhẹ nhàng và êm dịu, và con cú liền yên lặng. “Tại sao em không đưa nó đến khó thóc bây giờ nhỉ?” Cam đề nghị với Beatrix. “Nó sẽ muốn nghỉ ngơi trong chiếc hộp tổ của mình đó.”

“Em có nên mời nó ít nước không?”

“Em có thể thử, nhưng nó sẽ không muốn nhiều đâu. Cú thường hấp thụ hơi ẩm từ con mồi của chúng. Điều đó nhắc anh nhớ ra - tốt hơn là em

nên tìm vài con chuột cho nó.”

Beatrix nhăn mặt, ghét việc bắt buộc phải cho con chim ăn thịt chuột sống. “Em sẽ xem liệu có thể nhờ Dodger bắt một ít không.” Cô dùng một chiếc găng tay tạm - một chiếc găng tay da mượn của Merripen - và cùng Cam thả con cú ra và đỡ nó đậu lên cánh tay Beatrix.

“Beatrix,” Amelia nói, “chị có thể nói một lời với em trước khi em đi không?”

“Vâng, em đã làm gì à?” Beatrix vui vẻ buồn cười nhìn cô, đôi mắt xanh biếc của cô mở tròn gần như mắt cú vọ.

Cô là một cô gái mười chín tuổi khá thu hút, không xinh đẹp kiểu cổ điển như Win và Poppy, mà cô sở hữu một vẻ đẹp ngọt ngào, non nớt và sức hấp dẫn khó cưỡng đã quyến rũ tất cả những ai từng gặp cô. Và thứ không thể cưỡng lại nhất là một nụ cười rạng ngời, hòa với vẻ tinh nghịch bất kính. Beatrix tỏa sáng, cởi mở và tò mò như chú chồn cùng Dodger của cô.

Kiểu đàn ông nào sẽ phù hợp với Beatrix nhỉ? Có lẽ là một đứa trẻ.

Ai đó sẽ không nghiền nát bản tính cởi mở của cô. Nhưng liệu Beatrix có thể sẽ tốt hơn với một người lớn tuổi hơn không? Ai đó sẽ kiềm chế tính bốc đồng của cô và sẽ bảo vệ cô?

Trớ trêu là, trong hai mùa lễ hội mà Beatrix và Poppy đã trải qua ở London, Beatrix lại được săn đón nhiều hơn. Và Beatrix không thể không quan tâm đến việc tìm một người nào đó để kết hôn. Trong khi Poppy tội nghiệp, người liêu lĩnh mong muốn có một gia đình riêng của mình, lại ít thành công hơn hẳn cho đến lúc này.

“Em nghĩ đó là vì Poppy trở nên lo lắng khi gặp các quý ông, và chị ấy bắt đầu nói rất nhanh,” Beatrix tâm sự với Amelia.

“Còn em không cảm thấy lo lắng khi ở với họ à?” Amelia hỏi.

“Ồ, không. Em chỉ đặt ra các câu hỏi để họ tiếp tục nói chuyện, và họ có vẻ hài lòng với điều đó”.

Mang suy nghĩ về hiện tại, Amelia mỉm cười với cô em gái út, người vẫn luôn trong trạng thái lộn xộn thường ngày. Phần viền váy của Beatrix dính đầy bùn, và mái tóc màu nâu sẫm đã tung ra khỏi những chiếc ghim, và có một vết nhỏ ở chóp mũi đáng yêu của cô.

“Không, em chưa làm gì cả,” Amelia nói. “Chị chỉ muốn nói là hầu hết các quý ông quý tộc ở địa phương sẽ tham dự đám cưới của Win vào tuần tới.” Một nụ cười gượng gạo khi cô thêm, “Và chị đã được một số người bạn tốt gây ấn tượng là sẽ có sự hiện diện của những quý ông đủ tư cách đấy.”

Biểu cảm của Beatrix lúc này gần giống với cái lúc cô nghe về những con chuột sống. “Poppy có thể có họ. Chị ấy muốn được kết hôn hơn em nhiều lắm.”

“Đúng thế, nhưng... Bea... em cũng ở độ tuổi thích hợp, và...” Amelia dừng lại, tìm kiếm sự nghiêm nghị trong từng từ ngữ. “Điều chị yêu cầu là em hãy để cho mình cởi mở với khả năng thích một trong những quý ông này.”

“Chị muốn định đoạt cuộc hôn nhân của em ư?” Beatrix ngây ra hỏi.

“Không, không phải như thế... chỉ là chị thấy em đã quá mê mải như thế nào với các sinh vật ấy. Em có ý định giúp đỡ và chăm sóc chúng để ngăn chặn tất cả mọi thứ khác. Nhưng cơ hội em có lúc này không phải lúc nào cũng xảy ra. Hầu hết phụ nữ trẻ không có nhiều hơn ba mùa lễ hội ở London trước khi họ được xem là một...”

“Quá lứa?” Beatrix gợi ý.

Con cú nhìn từ Beatrix sang Amelia đầy mong đợi, khuôn mặt tròn xoe của nó có vẻ lo lắng.

Amelia nhăn mặt. “Chị ghét cái cách diễn đạt đó. Nó khiến cho một cô gái chưa chồng giống như một cuốn sách không có ai đọc.”

Beatrix nhún vai. “Em thà trở thành quá lứa lỡ thì còn hơn phải kết hôn với bất kỳ quý ông nào mà em đã từng gặp cho đến lúc này.” Cô trông thật sự ăn năn. “Em xin lỗi, Amelia. Em biết chị luôn đưa ra cho em những lời khuyên có ích. Thật sự em đã cố gắng để thích những quý ông mà em đã gặp, nhưng không ai trong số họ thú vị hoặc hấp dẫn.”

“Có lẽ một trong số họ có những phẩm chất tiềm ẩn nào đó,” Amelia nói, nhường chỗ cho Cam ngồi xuống bên cạnh cô. “Chị luôn tự hỏi, Bea, có phải em đang cố gắng tìm kiếm những quý ông có cùng mối quan tâm thông cảm với động vật giống em không? Về mặt nào đó, họ không hoàn toàn khác nhau đâu. Ý chị là - “Cô ấy ngừng lại và cau có với Cam, người đã bị hòa vào một tràng cười bất lực. “Ồ, im nào, anh biết em đang muốn nói gì mà!”

Beatrix cố gắng che giấu một nụ cười toe toét nhưng không thành công. “Em hiểu rồi, Amelia. Em hứa là từ giờ trở đi, em sẽ cố gắng coi những quý ông đủ điều kiện như một loài mới thú vị.”

Sau khi em gái cô rời đi, Amelia vui mặt vào tay mình. Tiếng rên rĩ thoát ra khỏi kẽ tay cô. “Chúng ta phải làm gì với con bé đây?”

Cam mỉm cười và kéo cô lại gần. Anh nói với tông giọng nhẹ nhàng không khác gì giọng mà anh đã dùng cho con cú lông hung hung. “Thoải mái lên nào, monisha. Không một người đàn ông bình thường nào là dành cho Beatrix. Chúng ta phải để anh ấy xuất hiện trong thời điểm của riêng anh ấy.”

“Anh ta lâu quá.”

“Beatrix mới mười chín tuổi thôi, em yêu.”

“Em biết. Nhưng con bé cần ai đó, Cam. Ai đó chỉ dành cho con bé. Có cái gì đó giống cảm giác bồn chồn trong con bé, một cảm giác cô đơn... dù nó có là gì, nó làm cho con bé muốn đi khỏi gia đình này. Con bé đã dành quá nhiều thời gian để đi lang thang một mình trong rừng. Ngay cả sau khi được Miss Mark dạy các nghi thức xã giao, Beatrix vẫn chỉ có một nửa văn minh.”

Cam lùi lại để nhìn vào cô một cái nhìn đầy kiên định và suy tư. “Để con bé kết hôn với sai người sẽ không giải quyết được vấn đề.”

“Không, và em chắc chắn không muốn thế. Chỉ là kể cả nếu người đàn ông phù hợp đó có đến, thì Beatrix cũng sẽ bận rộn cắt tỉa móng guốc cho lạc đà hoặc giải cứu những con lửng mật mỡ côi đến nỗi nó sẽ không để ý đến anh ta.”

Cam cười. “Con bé không có lạc đà mà.”

“Chưa thôi.” Amelia thở dài rầu rĩ. “Em e là nỗi ám ảnh với động vật là cách để Beatrix tránh khỏi những rủi ro và đau đớn. Con bé đã không còn giống trước kể từ khi Mẹ và Cha qua đời. Lúc ấy con bé còn quá nhỏ - em nghĩ là việc mất đi cả hai quá nhanh đã ảnh hưởng đến con bé nhiều hơn những người còn lại trong gia đình.” Thấy anh im lặng, cô nhìn anh đầy lo lắng. “Anh nghĩ sao?”

“Anh nghĩ Beatrix sẽ tìm ra ai đó khi đến thời điểm thích hợp. Và em đang cố gắng bẻ cong số phận theo ý mình, điều không bao giờ có hiệu quả cả”. Anh vuốt tóc cô ra sau và hôn lên trán cô. “Thư giãn nào. Hãy để em gái em đi theo con đường riêng của con bé.”

“Em không giỏi trong việc thư giãn,” Amelia nói, nở một nụ cười rầu rĩ nơi khóe miệng. “Em lo lắng tốt hơn nhiều.”

Cam vuốt ve một cách bảo vệ lên đường cong nhẹ ở bụng cô. “Anh không thể cho phép điều đó trong tình trạng của em lúc này. Hãy lên lầu với

anh nào và anh sẽ xem anh có thể giúp gì không.”

“Cảm ơn anh, nhưng em không cần ngủ trưa.”

“Anh đâu có nghĩ về ngủ trưa đâu.”

Nhìn vào mắt anh, Amelia nhìn thấy đôi mắt anh sáng lấp lánh, và cô đỏ mặt. “Vào giữa ngày à?” cô yếu ớt hỏi.

Anh cười nhẹ một tiếng. Đứng dậy và kéo cô lên khỏi ghế trường kỷ, và giữ tay cô trong tay anh. “Đến khi anh xong việc với em, chim ruồi, em sẽ không nhớ em lo lắng chuyện gì đâu.”

Chương 3



Beatrix ôm con cú trong lòng, vuốt ve bộ lông bóng mượt trên lưng nó. Cô cảm thấy bộ móng vuốt căng thẳng của con chim quặp chặt vào chiếc găng tay da. Con cú bé bỏng, yếu ớt, và đang rất căng thẳng. “Không sao đâu,” cô nói nhẹ nhàng. “Chị sẽ chăm sóc cho em. Em sẽ sớm khỏe lại thôi, và em có thể bay về với gia đình mình.”

“Chị gái chị đã đúng, em biết đấy,” cô nói khi cô mang con cú đi về phía nhà kho.

“Chị muốn tìm một người bạn đời. Nhưng chị đã trải qua hai mùa lễ hội rồi, và chị đã gặp hàng nghìn người đàn ông. Và tất cả họ đều rất uể oải và thiếu sức sống, và hầu hết họ đều dành cả ngày để giải trí nhàn rỗi, chờ đợi ai đó chết đi để họ có thể thừa kế tài sản. Họ tự hào khi sống giả tạo, có nghĩa là họ nói ngược lại với những gì họ thực sự muốn nói, và sau đó, người ta phải khen ngợi họ vì sự thông minh. Hmm. Ít nhất khi những con cú được muốn tán tỉnh, chúng sẽ mang thức ăn cho em.”

Con chim khẽ kêu lên, toàn thân nó rung lên bần bật.

“Chị đồng ý,” Beatrix nói. “Người ta phải tận dụng tốt nhất những gì họ được cung cấp.” Một nụ cười đắm chiêu chạm vào môi cô, và cô cong những ngón tay dài một cách bảo vệ quanh cơ thể nhỏ bé chắc nịch. “Chỉ là chị không thể ngừng mong muốn tìm thấy một người nhìn nhận thế giới này giống như chị. Thấy tất cả những quy tắc này thật ngớ ngẩn và vô nghĩa như thế nào. Cách cư xử, áo nịt ngực, trò chuyện tầm phào, nĩa măng tây... và có Chúa giúp chị, những cuộc trò chuyện lịch sự. Nếu chị không thể nói về điều gì đó có thật, thì chị không muốn nói gì cả.”

Cô dừng lại khi con cú riu rít với cô. “Em hỏi là kiểu đàn ông như thế nào à? Chị thậm chí còn không biết nữa. Chị thích cái ý tưởng kết hôn với

một người Rom, nhưng thật sự là khó khăn khủng khiếp để làm họ ở yên một chỗ. Và chị không muốn đi lang thang vô định khắp thế giới. Chị thích Hampshire. Chị thực sự khá thích việc đánh dấu lãnh thổ.”

Đi vào kho thóc, một công trình lớn bằng đá vôi, cô đi lên vừa cỏ khô ở phía trên. Trước đây chỗ này là một chuồng ngựa, con đường đi vào bên trong xây kiểu dốc để có thể đi vào cả tầng một và tầng trệt mà không cần đi bậc thêm. Ở bên dưới, có một sàn đập lúa ở giữa một dãy chuồng nuôi gia súc, một nhà kho nhỏ ghép liền để chứa xe đẩy và nông cụ.

Beatrix đi đến một góc của đồng cỏ khô, và đặt con cú vào một cái hộp làm tổ.

“Của em đây,” cô dịu dàng nói. “Một nơi khô ráo, an toàn để em nghỉ ngơi. Một lúc nữa, chị sẽ đưa chú chồn Dodger của chị đến đây, và bọn chị sẽ bắt bữa tối cho em.”

Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua các ô cửa sổ có mái che bên trên mái, tạo ra những đường sọc màu vàng rực rỡ trên đồng cỏ khô. Ngồi bên cạnh chiếc hộp tổ, Beatrix quan sát con cú tự rửa lông. “Có ai đang đợi em không?” cô hỏi. “Ai đó đang tự hỏi em đã đi đâu?”

Dựa đầu vào tường, Beatrix nhắm mắt lại và hít hà hương thơm dễ chịu của cỏ khô, mùi gia súc và chuồng trại. “Vấn đề là, chị sẽ không tìm được người đàn ông chị muốn trong những căn phòng khiêu vũ ngọt ngào ở London. Chị muốn...”

Nhưng cô rơi vào im lặng, không thể thú nhận hay diễn tả nỗi khao khát mãnh liệt của cô, cái cảm giác bị giam cầm mà chỉ có thể được giải phóng bởi một người có sức mạnh ý chí ngang bằng với cô. Cô muốn được yêu thương... được bắt kịp, được thử thách, được gây bất ngờ. Và cô đã không thể tìm thấy ai giống như người tình tượng tượng của mình sau hàng loạt những quý công tử bột chưng diện cô đã gặp trong các mùa lễ hội vừa qua.

Nhặt một cọng cỏ khô lên, cô trầm ngâm nhăm nháp phần ngọn cỏ, nếm vị ngọt ngào khô rái của nó. “Có khi nào chị là đã từng gặp anh ấy rồi nhưng lại bỏ qua anh ấy không? Chị không thể tưởng tượng được. Chị chắc là anh ấy không phải loại đàn ông mà một người có thể...”

“Miss Beatrix!” Đó là giọng của một cậu bé, phát ra từ khu đập lúa phía dưới. “Miss Beatrix, cô có ở trên đó không?”

Beatrix nhướn mày. “Xin thứ lỗi ,” cô nói với con cú, và nhìn sát qua mép đồng cỏ khô. “Thomas,” cô thốt lên khi nhìn thấy một trong những người hầu, một cậu bé mười một tuổi làm việc trong đại sảnh tên là Thomas. Cậu bé sống với cha mẹ trong làng và đến làm việc tại Ramsay House mỗi ngày sau giờ học. Là một đứa nhỏ lạnh xăng và nhiệt tình, Thomas được giao cho những công việc như đánh bóng giày boots hoặc dao kéo, hoặc giúp đỡ những người hầu khác làm việc. “Cháu khỏe không?”

Khuôn mặt tròn của cậu bé hơi nhăn nhó khi cậu nhìn chăm chăm vào cô. “Thật là kinh khủng, thưa cô.”

“Có chuyện gì vậy?” Beatrix quan tâm hỏi.

“Cháu vừa đến xem buổi lưu diễn xiếc thú Fulloway trong làng. Cháu lẽ ra nên tiết kiệm hai xu của mình.”

Beatrix gật đầu, một cái cau mày làm trán cô nhăn lại. Các hoạt động phô bày trong những chuyến lưu diễn xiếc thú như vậy là tội ác, theo ý kiến của cô. Các loài động vật ngoại lai như hổ, sư tử và ngựa vằn bị chở đi từ thị trấn này sang thị trấn khác trong cái gọi là “chuyến xe đẩy của quái thú” và bị trưng bày cho công chúng ngắm nhìn, cùng với các ban nhạc và nghệ sĩ tung hứng và các trò giải trí khác. Những con vật luôn trông có vẻ mất tinh thần và bị ngược đãi, khiến Beatrix cực kì phẫn nộ. Thật là vô nhân đạo khi bắt một con vật từ thế giới tự nhiên và nhốt nó trong một cái lồng để bị dòm ngó và chỉ trở trong suốt phần đời còn lại của nó.

“Tôi không thể chịu đựng được những chuyến lưu diễn xiếc thú như thế.” Beatrix nói “Và tôi cũng không yêu thích triển lãm động vật học.”

“Cháu đến Followway vì họ quảng cáo có một con voi đang nhảy múa.” Thomas nói. “Nhưng Bettina - đó là tên của con voi - đã đột tử khi đoàn xiếc đến nơi - họ bắt nó đi quá nhanh và quá xa, ai đó nói thế. Vì vậy họ treo một tấm biển với nội dung 'Màn trình diễn con voi chết', và họ cho chúng cháu xem cảnh một số người dùng gậy chọc vào cái xác.”

“Tôi không cần nghe thêm nữa đâu,” Beatrix nói. “Thật là kinh khủng, Thomas.”

“Chỉ còn lại một con voi ở đó, một con khá nhỏ, nhưng nó sẽ không nhảy hay thậm chí đứng lên,” cậu bé nói thêm. “Ban nhạc đang chơi nhạc và các huấn luyện viên chọc nó bằng một cái móc bò, nhưng nó chỉ nằm đó rên rỉ.”

“Tôi chắc là nó đang đau buồn cho bạn mình,” Beatrix nói nhỏ.

“Con chết là mẹ của nó, họ nói thế.”

Một cảm giác buồn bã đè nặng lên cô, cho đến khi Beatrix không thể thở được vì sức nặng của những cảm xúc. Nhắm mắt lại, cô nghĩ, mà không thể cứu tất cả chúng đâu.

Hơn nữa, cô không thể để mình trở nên lập dị hơn nữa.

Không thêm hành động bất ngờ. Không thêm sự khó xử nữa.

“Cô có cách với đám động vật, Miss Beatrix,” Thomas nói. “Có lẽ cô có thể đến thăm con voi và làm gì đó cho nó? Nếu nó chỉ đi chuyển một chút thôi, họ có thể sẽ ngừng đâm nó với cái móc bò đó.”

“Tôi không quen thuộc với những con voi,” Beatrix nói. “Tôi không thể làm gì được cả. Tôi chắc là nó sẽ tự hồi phục thôi, Thomas.”

“Vâng, thưa cô.” Rõ ràng là bị thất vọng, cậu bé quay lại công việc nhà của mình.

Beatrix rên rĩ và quay trở lại chiếc hộp tổ. “Chị không thể giúp nó,” cô nói, nhìn chăm chăm vào con cú đang ngủ say mê mệt. “Chị không thể.”

Nhưng cô không thể ngừng tưởng tượng cảnh con voi con sụp đổ trong tuyệt vọng, trong khi những người đó đang giải trí với người mẹ đã chết của nó ở gần đó.

Chúa giúp cô, cô biết cảm giác như thế nào khi mất mẹ.

Ngôi làng màu xanh lá cây của Stony Cross đang tạm thời bị bao quanh bởi đoàn xiếc thú Fulloway, ít nhất mười lăm nhà lưu động lớn đã đến và sắp xếp theo hình chữ nhật. Một hàng rào hời hợt nhưng chắc chắn đã được dựng lên ở phía bắc của vòng vây, trong khi các tấm màn trang trí và biển hiệu đã được bố trí ở phía trước để thu hút những người mua vé tiềm năng. Để thu hút người xem, một ban nhạc trên bục gỗ chơi nhạc polkas và tạo bầu không khí sôi động, trong khi một bộ ba người đang nhào lộn trình diễn một màn giữ thăng bằng.

Beatrix tùy tiện liếc nhìn một tòa nhà lưu động màu vàng, cái được sơn hình giống ông George Fulloway, người chủ đoàn xiếc thú. Fulloway là một người đàn ông có khuôn mặt ửng đỏ với đôi má dày như bao yên ngựa ở hai bên của một con dê trắng và bộ ria mép cuộn cuộn như kéo môi trên của ông ta giương lên cao khi ông ta cười.

“Chắc ông ta phải yêu động vật lắm,” Thomas nhận xét, “thì mới sưu tập nhiều loài đến như vậy.”

Nhìn vào khu chuồng khỉ bản thủ gần đó, Beatrix mỉm cười không chút hài hước. “Sẽ là một điều kỳ diệu,” cô nói, “nếu ông ta để lợi ích tốt nhất của chúng trong tim. Cháu có nhìn thấy con voi nhỏ không, Thomas?”

“Trong bãi rào ở phía bên kia những toa xe đó. Chỗ hàng rào khủng khiếp lỏng lẻo đó ấy... chỗ ấy sẽ không thể giữ chân được con vật nếu nó thực sự muốn đi đâu đó.”

“Nó có thể đi đâu được chứ?” Beatrix cường điệu hỏi.

Họ thận trọng đi quanh vành đai của hàng rào, và nhìn thấy một thân hình to lớn chán nản của con voi đang nằm trên mặt đất, bên cạnh hàng rào. Nó nhỏ hơn Beatrix mong đợi, chắc chắn không cao quá năm feet khi đứng lên. Da nó xám xịt, lông phủ thì thưa thớt, và đôi tai cũng tương đối nhỏ. Một con voi Ấn Độ, giống này được cho là nhút nhát hơn các loài khác ở châu Phi.

Đôi mắt của con vật chỉ khẽ mở, nó nhìn thẳng Beatrix khi cô đến gần hàng rào. Nhưng nó không hề cựa quậy, chỉ nằm đó như thể bị đánh thuốc mê hoặc bị ốm.

Hoặc kiệt sức vì buồn khổ.

“Xin chào, cậu bé,” Beatrix nhẹ nhàng nói. “Tên của em là gì?”

“Ollie, tên nó ghi ở trên tấm biển kia,” Thomas xung phong nói.

Beatrix cúi xuống thấp hơn, nhìn con voi qua hàng rào.

Lấy ra một quả táo mà cô đã mang theo, cô lăn nó qua một thanh rào mỏng manh. “Đó là dành cho em đó, Ollie.”

Con voi nhỏ bơ phờ nhìn quả táo nhưng không hề cử động để lấy nó.

“Hãy nhìn những vết sẹo trên bụng nó,” Beatrix nói với Thomas. “Và những vết thương mới quanh cổ nữa. Họ đã đâm nó bằng móc bò ở những chỗ khó thấy.”

“Lớp da của nó trông rất dày,” Thomas nhận xét. “Có lẽ nó không cảm thấy đau đâu.”

“Cháu nghĩ là không à? Khi cái gì đó làm rách da cho đến khi chảy máu, thì nó rất là đau đớn, Thomas.”

Cậu bé trông có vẻ hồi lồi. Tuy nhiên, trước khi nó có thể trả lời cô, họ đã bị cắt ngang bởi một giọng nói thô ráp.

“Hai người đang làm gì ở đây? Định nghịch ngợm phá phách có phải không? Tránh xa con vật đó ra, cả hai người!”

Beatrix chậm rãi đứng lên, khi một người đàn ông có khuôn mặt dài và gầy với các đường nét không thân thiện đi đến gần họ từ bên trong vành đai. Ông ta mặc một bộ quần áo thô và đội một chiếc mũ quả dưa với một vương miện tròn. Một tay ông ta đang cầm một cái nông cụ dài với một cái móc sắt lớn ở cuối.

“Chúng tôi không có ý gây hại,” Beatrix nói, cố gắng nói nghe có vẻ hòa giải, mặc dù cô đang tràn đầy sự thù địch khi nhìn cảnh một người đàn ông tiếp cận một con vật bất lực với vũ khí trên tay.

“Nếu cô muốn xem những con vật, cô sẽ phải trả hai xu như những người khác.”

“Con voi bị bệnh à?” Beatrix hỏi.

Người đàn ông đáp lại bằng một tiếng cười khinh bỉ. “Không, chỉ lười biếng thôi.” Ông ta vung chiếc lưới câu bò lên. “Nó sẽ thể hiện chút tinh thần khi tôi xong việc với nó.”

“Có lẽ nó cần chút thời gian để hồi phục sau cái chết của con mẹ.”

Một nụ cười khẩy làm khuôn miệng người đàn ông méo xệch. “Đúng là phụ nữ. Cô nghĩ là con súc vật ngu xi tội nghiệp này có những cảm xúc, trong khi Ollie chỉ là đang lười nhác thôi. Và xét đến những gì nó đã ăn, nó tốt hơn là nên kiếm tiền đi!” Ông ta đi đến sinh vật đang chán nản, đâm nó bằng cái móc bò. “Đến lúc khiêu vũ rồi, Ollie. Mày sẽ biểu diễn trong khi ban nhạc đang chơi, hoặc tao sẽ đối phó nhanh với mày.”

“Tôi có thể nói chuyện với nó không?” Beatrix bốc đồng hỏi. “Chỉ một lúc thôi?”

“Nói chuyện với nó à?” Yêu cầu đó làm ông ta nhìn cô hoài nghi, và ông ta nhìn cô như thể cô là một đứa ngu. “Và cô là con quỷ nào thế?”

“Đây là Miss Hathaway,” Thomas nói, trước khi Beatrix có thể ngăn cậu bé lại. “Động vật yêu cô ấy - cô ấy có thể nói ngôn ngữ của chúng. Xin hãy để cô ấy nói chuyện với nó, thưa ngài!”

Người đàn ông bắt đầu cười lớn, lắc đầu. “Nói chuyện với con voi à, phải vậy không?”

“Không, thưa ngài,” Beatrix nghiêm trang nói. “Tôi chỉ đối xử tử tế và tôn trọng với động vật thôi. Hầu hết chúng đều phản hồi khá tốt về điều đó. Ông có thể thử làm thế một lúc nào đó.”

Những lời quả trách kín đáo dường như lướt qua đầu ông ta. “Vậy thì, làm đi. Xem cô có thể dỗ ngọt nó làm công việc của mình không. Và nếu cách của cô không hiệu quả, thì tôi sẽ làm.”

Beatrix gật đầu và ngồi xuống đất. “Ollie,” cô nói nhẹ nhàng. “Ollie tội nghiệp... em phải tin rằng chị là một người bạn.” Với cánh tay mảnh khảnh của mình qua những thanh gỗ, cô đặt tay xuống đất, úp lòng bàn tay xuống. “Chị biết em không muốn ăn uống, hay nhảy múa, hay làm bất kỳ điều gì họ muốn em làm. Chị biết trái tim em đang tan vỡ. Chị cũng mất mẹ khi chị còn nhỏ. Và sự thật là, em sẽ không bao giờ ngừng nhớ bà ấy.

Nhưng sẽ có những người khác muốn yêu thương em. Người muốn giúp em. Và chị là một trong số họ.”

Khi Beatrix nói, cái vòi tò mò bò trườn lên lõi về phía bàn tay cô và nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay. Cô cong ngón tay lên làn da ấm áp, thô ráp. Sau một lúc, Ollie giơ vòi lên mặt cô, tìm kiếm hương thơm từ hơi thở của cô. “Chị sẽ giúp em,” cô thì thầm. “Hãy tin chị. Nhưng bây giờ, em phải đứng dậy và làm theo yêu cầu của ông ta.”

Con voi vói lấy quả táo, nhặt nó lên và cho vào miệng.

Nhai nuốt chậm rãi, nó lão đảo nâng người lên trong tư thế ngồi, hai chân dưới dãn rộng ra như một đứa trẻ.

“Nó dậy rồi,” Thomas nói trong sự ngạc nhiên hài lòng.

Người đàn ông với chiếc móc bò nỏ ra những tràng cười ha hả ngạc nhiên.

Dường như không ai trong số họ dám nói chuyện, chỉ nhìn Ollie đứng dậy từng chân một. Nó đối mặt với Beatrix, đứng gần hàng rào nhất có thể để nhìn cô bằng đôi mắt màu nâu trong veo với hàng lông mi dày. Nó vươn vòi qua hàng rào, và Beatrix dang tay ra. Nó cẩn thận quấn vòi của mình quanh cánh tay cô cho đến tận khuỷu tay, một kiểu bắt tay của voi.

“Vậy là đủ rồi,” người đàn ông nói thẳng, xác nhận sự thống trị với hoàn cảnh này. “Nếu cô muốn xem con voi, cô có thể trả hai xu và đi qua lối vào cùng với những vị khách khác.”

“Không một lời cảm ơn à?” Thomas phần nộ hỏi. “Nếu không có Miss Hathaway thì -”

“Không sao đâu,” Beatrix ngắt lời, nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra khỏi vòi của con voi, tuyệt vọng cố gắng phớt lờ cái nhìn chăm chú đầy cầu khẩn thê lương của nó. “Chúng ta phải đi ngay thôi. Tạm biệt, Ollie.”

CHO ĐẾN LÚC NÀY, cô im lặng nói thêm, và buộc mình phải bỏ đi.

Chương 4



Một cơn bão mùa hè đã lao vào tấn công Hampshire đêm trước đám cưới của Win và Merripen, quét đập Stony Cross với những cơn mưa và gió lớn phá hủy nhiều căn nhà và đánh đổ cây cối. Rất may là không có báo cáo nào về thương tích của bất kỳ cư dân nào trong làng, và buổi sáng hôm sau, bầu trời trở nên sáng sủa và quang đãng.

Win tỉnh dậy với ký ức mơ hồ việc Kev đã bỏ cô lại một mình lúc nào đó trong đêm, để không có nguy cơ gặp rủi ro khi gặp cô dâu vào sáng ngày cưới. 'Anh chàng người Rom mê tín của em', cô nghĩ với một nụ cười mơ màng, vòng tay ôm lấy chiếc gối mà anh đã nằm.

“Chào buổi sáng, em yêu,” đó là giọng nói vui vẻ của Amelia.

“Chào buổi sáng.” Win ngồi dậy và ngáp dài. “Hôm nay là ngày cưới của em! Em đã nghĩ rằng nó sẽ không bao giờ tới.”

“Ồ, nó ở đây à,” Amelia gượng gạo nói, bước vào phòng. Cô mặc một chiếc áo choàng ngủ trắng diềm xếp nếp và mang theo một tách trà. Cô đưa tách trà cho Win và cẩn thận ngồi xuống mép nệm.

“Chị đã tỉnh dậy lâu chưa?” Win hỏi.

“Gần nửa giờ rồi. Và chị có khá nhiều tin mới cho em đó.”

Đôi lông mày xinh đẹp của Win nhướng lên. “Chúng ta có gặp bất kỳ điều xui xẻo nào mà Kev đã lo lắng không?”

“Để bắt đầu thì, Beatrix thức dậy với cơn cảm lạnh, và hắt xì khá là ồn ào. Chị nghĩ con bé chắc đã đi ra kho thóc trong cơn bão để kiểm tra xem con cú có ổn không. Con bé đã mang về một lượng khá lớn bùn và nước, và làm bà quản gia rất khó chịu.”

“Bea tội nghiệp,” Win quan tâm nói, nâng tách trà lên môi.

“Còn nữa. Cha sở đã cử một cậu bé trong làng đến báo với chúng ta là một cái cây đã đổ vào nhà thờ và đung một phần của nó ở đó. Và cơn mưa đã chảy tràn vào thánh đường và điện thờ chính.”

“Ôi không.” Win cau mày. Có lẽ những dự đoán của Kev rốt cuộc đã khá đúng.

“Điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ phải hoãn đám cưới à?”

“Nếu là chú rể khác ngoài Merripen, thì chị sẽ nói đúng thế. Nhưng anh ta khá là cứng đầu. Cam và Leo đang nói chuyện với anh ta dưới lầu.”

Cả hai người đều im lặng trong giây lát, chăm chú lắng nghe.

“Em không nghe thấy bất kỳ tiếng hò hét nào cả,” Win nói.

“Thực ra Merripen đang rất bình tĩnh. Nhưng chị nghĩ anh ta đang ngầm lên kế hoạch giết ai đó. Anh ta bảo chị đến giúp em mặc đồ - anh ta nói sẽ có một đám cưới. Bằng bất cứ giá nào. Ở bất cứ nơi đâu.”

“Rất tốt.” Mỉm cười, Win uống một ngụm trà khác. “Em biết tốt hơn là không nên nghi ngờ anh ấy.”

Đồng hành cùng cậu bé làm việc vất vả đi vào thị trấn, Leo - ông anh trai nhà Hathaway đang đánh giá thiệt hại của nhà thờ và nói chuyện với cha sở. Và ngay khi anh trở về Ramsay House, Leo đi đến để bàn bạc với Cam và Kev. Leo là một tên vô lại cao lớn, với đôi mắt xanh thăm thẳm, có khả năng chịu nhiều áp lực, và thường xuyên khá bất kính. Anh cũng là một bậc thầy trong việc bẻ cong các quy tắc và né tránh các quy định. Nếu có bất kỳ cách nào để thúc đẩy đám cưới, thì Leo sẽ tìm ra nó.

“Không có cách nào để có thể tổ chức buổi lễ bên trong nhà thờ,” anh báo lại với Kev và Cam khi họ tập trung trong phòng khách chính. “Đó là một mớ hỗn độn.”

“Vậy thì chúng tôi sẽ kết hôn trên bậc thềm của nhà thờ,” Kev nói.

“Điều đó cũng là không thể đâu, tôi e là thế.” Leo rầu rĩ. “Theo đề mục của nhà thờ, lễ cưới phải được diễn ra bên trong một nhà thờ hoặc nhà nguyện để được cấp phép chính thức. Và cả cha sở hay linh mục đều không dám làm trái lại luật. Hậu quả nặng nề đến mức họ có thể bị bản đình chỉ trong vòng ba năm. Họ cũng đã tìm kiếm trong các loại sổ sách khi tôi hỏi nhà nguyện có giấy cấp phép gần nhất ở đâu. Và như thường lệ, có một nhà nguyện ở điền trang được cấp phép cho một đám cưới gia đình khoảng năm mươi năm trước, nhưng nó đã hết hiệu lực từ đó rồi.”

“Chúng ta có thể thay mới nó không?” Cam hỏi. “Hôm nay ấy?”

“Tôi đã hỏi rồi. Vị cha sở có vẻ nghĩ đó là một giải pháp có thể chấp nhận được, và ông ta đã đồng ý miễn là Merripen và Win hứa sẽ long trọng tổ chức riêng tư đám cưới tại nhà thờ ngay sau khi mái nhà được sửa chữa xong.”

“Nhưng cuộc hôn nhân sẽ được công nhận là hợp pháp kể từ hôm nay chứ?” Kev hỏi.

“Đúng thế, hợp pháp và được công nhận, miễn là nó được tổ chức trước buổi trưa. Nhà thờ sẽ không công nhận một đám cưới nếu nó được tổ chức dù chỉ chậm một phút sau mười hai giờ.”

“Tốt,” Kev cộc lốc nói. “Chúng tôi sẽ kết hôn vào sáng nay ở nhà nguyện của điền trang. Trả cho vị cha sở bất cứ thứ gì ông ta yêu cầu.”

“Chỉ có một vấn đề với kế hoạch này,” Cam nói. “Chúng ta không có một nhà nguyện nào ở điền trang. Ít nhất thì, tôi chưa từng thấy một cái.”

Leo ngây ra. “Thế chuyện quái gì đã xảy ra với nó vậy?”

Cả hai người đều nhìn Kev, người đã phụ trách việc trùng tu điền trang trong hai năm qua. Anh đã phá bỏ các bức tường, san bằng các công trình nhỏ, và coi nói thêm cho trang viên chính.

“Anh đã làm gì với nhà nguyện vậy, phral?” Cam lo lắng hỏi.

Kev hơi cáu kỉnh. “Không ai sử dụng nó ngoại trừ một số con chim làm tổ ở đó. Vì vậy, chúng tôi đã cải tạo nó thành một vựa lúa và gắn nó vào kho thóc chính”. Đối với khuôn mặt im lặng của họ, anh phòng thủ nói thêm, “Nó vẫn được tính là một nhà nguyện.”

“Anh muốn kết hôn trong một vựa lúa à?” Leo ngờ vực hỏi. “Giữa các thùng thức ăn gia súc ư?”

“Tôi muốn được kết hôn dù là ở bất cứ đâu,” Kev nói. “Vựa lúa cũng là một nơi tốt như bất kỳ nơi nào khác.”

Leo trông có vẻ mỉa mai. “Ai đó có thể muốn hỏi ý kiến Win xem con bé có sẵn sàng làm đám cưới trong một nhà nguyện cũ mà bây giờ tương đương với một nhà kho gắn liền với kho thóc hay không đây. Ngay cả người nhả nài như em gái tôi cũng có những tiêu chuẩn đây.”

“Em sẵn sàng!” Tiếng của Win vọng ra từ cầu thang.

Cam cười toe toét.

Leo lắc đầu và nói về hướng em gái mình. “Đó là một nhà kho, Win.”

“Nếu Chúa của chúng ta không phiền khi được sinh ra trong một cái chuồng ngựa,” cô vui vẻ trả lời, “Em chắc chắn không thể phản đối việc kết hôn trong một cái kho thóc.”

Khẽ ngược mắt lên trời, Leo lẩm bẩm, “Tôi sẽ đi lo khoản phí gia hạn. Tôi khó có thể chờ được trông thấy nét mặt của cha sở khi tôi nói với ông ấy rằng chúng ta đã biến nhà nguyện thành một vựa lúa. Nó không phản ánh tốt về lòng mộ đạo của gia đình này, để tôi nói cho mà biết.”

“Anh lo lắng về việc tỏ ra ngoan đạo à?” Kev hỏi.

“Chưa đâu. Tôi vẫn đang trong quá trình bị lạc lối. Nhưng cuối cùng khi tôi quay lại để ăn năn, tôi không có cái nhà nguyện chết tiệt nào để làm việc đó.”

“Anh có thể hồi cải trong vựa lúa được cấp phép chính thức của chúng tôi,” Cam nói, nhún vai trong chiếc áo khoác của mình. Anh tiến đến cửa trước, mở nó ra, và dừng lại khi âm thanh sôi nổi của đàn guitar và giọng hát Romany truyền vào bên trong.

Đi ra cửa với anh, Kev nhìn thấy ít nhất ba chục trong số họ là bạn người Romany đang tụ tập ở phía trước ngôi nhà, mặc những trang phục sắc sỡ, đang ca hát và chơi đùa.

“Họ đáng nhẽ đang đi du ngoạn chứ,” Kev sừng sốt nói. “Họ đang làm gì ở đây vậy?”

Cam xoa trán như để xua đi cơn đau đầu đang xâm chiếm lấy anh. “Có vẻ như họ đến để giúp chúng ta ca tụng lễ cưới của anh.”

“Tôi không cần kiểu giúp đỡ ấy,” Kev nói.

Leo đến phía sau họ. “Chà,” anh nhận xét, “tin tốt là, sẽ không có gì có thể xảy ra sai sót từ lúc này.”

Nhờ những nỗ lực nhanh chóng của Amelia, Poppy, Beatrix và người hướng dẫn của họ - Miss Marks, vựa lúa đã được trang hoàng bằng hoa tươi và những dải ruy băng trắng, và những cánh hoa hồng được rải ra khắp nơi trên mặt sàn gỗ.

Sau khi đóng cái gọi là “phí gia hạn” khá hào phóng, cha sở không hề có bất cứ phản đối nào việc cử hành nghi lễ trong nhà nguyện tạm bợ như thế. “Miễn là lễ cưới xong lúc mười hai giờ,” ông ta nói với cả gia đình, “cuộc hôn nhân sẽ được công nhận ngay hôm nay.”

Vào đúng mười một giờ rưỡi, Kev đứng đợi với Cam ở một đầu của vựa lúa, nơi đã được sửa tạm thành những cánh cửa lớn ở cả hai bên để dễ dàng vận chuyển ngũ cốc, nông cụ và xe đẩy hơn. Tiếng nhạc guitar Romany truyền vào từ bên ngoài, trong khi đám đông những vị khách từ

mọi nơi chen chúc trong từng inch không gian trống trải trong vựa lúa. Chỉ để chừa lại một con đường ở giữa cho cô dâu.

Đứng trước vựa lúa cùng với gia đình mình, Beatrix hất hơi vào một chiếc khăn tay bằng ren. Khi cô liếc nhìn Merripen, trong cô dâng trào một niềm vui mừng cho anh. Anh và Win đã yêu nhau rất lâu rồi, và đã cùng nhau vượt qua rất nhiều trở ngại tưởng chừng như không thể. Có bao nhiêu người có thể coi hôn nhân là điều hiển nhiên, trong khi đối với Merripen, nó là phần thưởng cho những năm tháng hy sinh dài đằng đẳng.

Win bước vào nhà thờ trong tay của Leo, và tiến vào trong vựa lúa. Cô thật tinh khôi và xinh đẹp trong một chiếc váy đơn giản, may bằng vải lụa trắng hơn ánh trăng, được phủ một lớp ren mỏng manh như làn sương, một tấm mạng trùm bằng ren che khuất một phần khuôn mặt. Merripen nhìn cô như thể anh thấy mình đang ở trong một giấc mơ kỳ diệu nào đó mà anh không muốn bị đánh thức.

Anh cẩn thận vén tấm mạng trùm lên và gấp nó lại ra đằng sau, và nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười của Win. Họ chia sẻ sự thân mật, tin cậy, nồng cháy bằng ánh mắt... đó là sự thành kính, Beatrix nhận ra. Cảm xúc giữa họ giống như sự tích lũy của những phép màu.

“Các quan khách thân mến”, vị cha sở bắt đầu nói, “chúng ta tụ họp với nhau ở đây trước mặt Thiên Chúa, và trước sự chứng kiến của giáo đoàn này, để cùng nhau kết hợp Người đàn ông và Người phụ nữ này trong cuộc Hôn nhân linh thiêng...”

Beatrix không thể không ước rằng cha sở sẽ nói nhanh hơn. Giờ trưa đang đến khá gần.

“... do đó, không hề khó khăn để trở nên khinh suất, dù là vô tình hay cố ý, để thỏa mãn những sự khao khát và ham muốn xác thịt của đàn ông, giống như những con quái thú vũ phu không có trí tuệ; nhưng cung kính, kín đáo, thận trọng, điềm tĩnh...”

Cảm thấy mình chuẩn bị hắt hơi, Beatrix vội vàng chúi mũi vào chiếc khăn tay của mình. Đó là một trong những cái hắt hơi không thể quyết định được nó muốn làm gì... nó cứ nhấp nhô mãi, ngửa ngát và nhúc nhối, cho đến khi cảm giác đó rút xuống.

Beatrix cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì cô chắc chắn là không muốn làm gián đoạn buổi lễ bằng một tiếng hắt hơi lớn.

Và rồi cô nhìn thấy nó... một cái vòi dài màu xám trời lên từ một ô cửa mở thông giữa khó thóc và vựa lúa. Beatrix mở to mắt. Cô thậm chí không thể cử động, không thể nói bất cứ điều gì khi cái vòi chạm tể nhị vươn đến mạng che mặt và mũi trùn đầu của Win, và đột ngột giật nó ra khỏi đầu cô ấy.

Một vài tiếng thở hổn hển và tiếng la ngạc nhiên đến từ đám đông.

Nâng một tay lên đầu cô, Win bối rối nhìn cái vòi trên ô cửa.

Theo bản năng, Kev đặt một cánh tay bảo vệ lên cô. Họ cùng nhau nhìn chăm chăm vào Ollie, con thú đang nhìn họ qua khe hở trên tường, vẫy vẫy qua lại tám mạng trùn đầu như thể nó đang cổ vũ họ.

Tất cả mọi người đều im lặng, cả nhóm vật lộn để hiểu những gì họ đang nhìn thấy.

Leo là người đầu tiên nói chuyện. “Beatrix,” anh bình tĩnh nói, “em có điều gì muốn nói với bọn anh không?”

Chương 5



“Em rất xin lỗi,” Beatrix nói, “nhưng em có thể giải thích. Mọi người thấy đấy, con vật tội nghiệp này đã bị ngược đãi khủng khiếp, em nghĩ...”

“Beatrix,” Merripen cắt ngang, “Anh rất hứng thú được nghe lời giải thích của em, nhưng chúng ta chỉ còn lại mười lăm phút nữa thôi. Chúng ta có thể -” Anh dừng lại khi Win quay mặt vào vai anh và thở hỗn hển đặc biệt. Lúc đầu, Beatrix đã nghĩ rằng chị gái mình đang khóc, nhưng khi Merripen trượt ngón tay dưới cằm Win và hơi nghiêng mặt cô lên, rõ ràng là cô đang ghen ngào vì cười khúc khích. Merripen cũng không thể kìm được nở một nụ cười toe toét. Với một sự nỗ lực, anh đã làm chủ được bản thân và nhẹ nhàng hỏi Beatrix, “Lời giải thích có thể chờ sau mười hai giờ không?”

“Chắc chắn rồi,” cô nói, và ra hiệu cho Ollie ngừng vẫy vẫy cái mạng. Nó dừng lại và chăm chú theo dõi buổi lễ.

Vị cha sở e ngại nhìn con voi. “Tôi không chắc là nhà thờ cho phép động vật tham dự đám cưới.”

“Nếu có một khoản phí cho nó,” Leo đảm bảo với ông, “chúng ta sẽ giải quyết nó sau. Còn bây giờ, hãy tiến hành đi nào.”

“Vâng, thưa ngài.” Hắng giọng, cha sở nói giọng trang nghiêm để tiếp tục buổi lễ. Cuối cùng ông ta nói, “Vì vậy, nếu có bất kỳ ai có thể chỉ ra bất kỳ lý do nào khiến họ không thể kết hợp hợp pháp với nhau, thì bây giờ hãy nói ra ngay, hoặc hãy mãi mãi giữ nó cho đến sau này -”

“Dừng lại ngay!” một giọng nói sang sảng bùng nổ, và toàn bộ quan khách quay về phía sau vựa lúa.

Bụng Beatrix thót lại khi cô nhận ra bộ ria mép và chòm râu dê màu trắng đặc biệt của người đàn ông.

Đó là Mr. Fulloway, chủ của gánh xiếc thú lưu động.

Cô thậm chí còn không dám nhìn Oliie, nhưng ngay cả ngoài tầm nhìn của mình, cô vẫn thấy cái vòi của nó rụ lại vào bên trong kho thóc.

“Tôi ở đây để tìm lại một tài sản bị đánh cắp của mình,” Fulloway tuyên bố, đôi mắt ông ta nheo lại thành hai cái khe mỏng.

Người đàn ông bên cạnh ông ta cầm theo một cái móc bò. Ông ta và Beatrix cùng lúc nhận ra nhau. “Là cô gái đó đó, Mr. Fulloway,” anh ta nhiệt tình chỉ ra. “Cô gái Hathaway mà tôi đã bắt gặp đến thăm Ollie trong bãi rào của nó hôm qua. Cô ta là người đã đưa nó đi, tôi đảm bảo điều đó!”

Leo bước về phía trước, đột nhiên đổi thành ánh mắt trịch thượng kiêu quý tộc, khuôn mặt anh cứng lại, và đôi mắt đổi thành màu xanh lạnh lẽo của dòng sông băng. “Ta là Lord Ramsay,” anh nói. “Hai anh đang xâm phạm vào gia sản của ta. Và trong trường hợp hai người cũng không để ý, hai người đang làm gián đoạn một lễ cưới.”

Fulloway xì ra chế giễu. “Ngài không thể kết hôn trong một kho thóc.”

“Đây không phải là kho thóc,” Leo nói, “đó là nhà nguyện của gia đình ta. Có cha sở, và anh chàng với năm đám lớn và cái nhìn hung dữ kia là chú rể. Và nếu ta là anh, ta sẽ không trì hoãn đám cưới của anh ta đâu, nếu không anh có thể sẽ không còn sống để nhìn thấy ngày mai đâu.”

“Tôi sẽ không đi đâu cả cho đến khi tôi lấy được con voi của mình,” Fulloway nói ầm ầm như sấm. “Nó thu hút khách hàng trả tiền, và tôi cần nó cho công việc kinh doanh của mình, và ngoài ra, nó là của tôi.”

“Nó ở đây này, Mr. Fulloway!” Một tiếng hét bị bóp nghẹt vang lên từ phía bên kia bức tường, và Beatrix cảnh giác nhận ra rằng Fulloway đã cử ai đó vào kho thóc để tìm Ollie.

Bầu không khí vang rền tiếng rống sợ hãi của con voi. Ollie chạy trốn khỏi kho thóc và vội vã phóng thật nhanh vào vựa lúa, tuyệt vọng tìm kiếm nơi ẩn náu. Nhìn thấy Beatrix nó liền trốn biệt sau cô, toàn thân run rẩy. Cô lùi về phía nó trong tư thế bảo vệ, và trừng mắt nhìn người đàn ông với cái móc bò khi anh ta sải bước về phía cô. “Anh không thể nó đâu, tên đồ tể!” cô hét lên.

“Còn cô là một tên trộm!” Fulloway gầm lên. “Tôi sẽ truy tố cô!”

Toàn bộ kho thóc như nổ ra trong một bản nhạc giao hưởng, tất cả mọi người hét âm lên, những người Gypsy tràn vào bên trong, trong khi Ollie liên tục gầm rống và la hét. Ngay cả cha sở cũng cao giọng trong nỗ lực làm mọi người lắng nghe.

Merripen nhìn khung cảnh hỗn loạn trong vựa lúa với con thịnh nộ.

“Yên lặng!” anh nạt nộ.

Mọi người ngay lập tức im lặng. Ngay cả con voi.

“Trong mười phút tiếp theo,” Merripen cảnh báo, “không ai được cử động, nói hoặc thậm chí là thở. Tất cả những việc này sẽ được sắp xếp sau buổi trưa. Bây giờ, bất kỳ ai trong các người dám làm gián đoạn nữa thì sẽ thấy mình ngay lập tức bị ném vào thùng ngũ cốc gần nhất.”

Win luồn cánh tay cô vào tay anh, và họ quay lại đối mặt với cha sở.

Khi Merripen nhìn chăm chăm vào ông ta với vẻ mong đợi, vị cha sở mới nhớ ra ông phải tiếp tục nói. “Anh có muốn người phụ nữ này làm vợ anh, để sống cùng nhau sau sắc lệnh của Đức Chúa Trời trong thánh địa hôn nhân không? Anh sẽ yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn vinh cô ấy, và giữ cho cô ấy khỏi ốm đau và luôn khỏe mạnh; và, từ bỏ tất cả những người khác, chỉ giữ mình cho cô ấy, cho đến khi cả hai người còn sống?”

“Tôi đồng ý.” Giọng Merripen trầm lắng nhưng mạnh mẽ.

Cha sở hỏi cùng câu hỏi như vậy với Win.

“Tôi đồng ý.” Một niềm hạnh phúc dâng trào bùng lên trên hai má cô.

Và những lời thề vãn tiếp tục. “Dù tốt hơn hay xấu hơn, dù giàu sang hay nghèo khó, ốm đau hay khỏe mạnh, để yêu thương và để trân trọng lẫn nhau... với chiếc nhẫn kết hôn này, ta thờ phụng với thân thể ta...”

Cuối cùng, Merripen luồn một chiếc nhẫn vàng đơn giản lên ngón tay của Win.

Cha sở kết thúc, “Những người mà Đức Chúa Trời đã kết hợp với nhau sẽ không để ai chia rẽ họ.”

Và trong một khoảnh khắc lãng mạn, xúc động mạnh mẽ, và rõ ràng là không thích hợp, Merripen đã cúi xuống hôn cô dâu. Cánh tay đeo gang ren của cô vòng qua cổ anh, và cô ôm chặt lấy anh, niềm vui chung đôi của họ lan tỏa ra khắp nhà nguyện tạm bợ.

Beatrix mỉm cười và chắm vào mắt mình. Vẫn đứng đằng sau lưng cô, Ollie vẫy vẫy tấm mạng trùm cưới qua lại, cái đuôi của nó cứ vỗ đen đét vào một bên người cô.

“Bây giờ,” Mr. Fulloway nói, tiến lên phía trước, “Tôi sẽ lấy lại con voi của tôi.”

“Không,” Beatrix thét lên, tuyệt vọng nhìn về phía gia đình mình. “Họ sẽ giết nó như đã làm với con mẹ. Hãy nhìn những vết thương quanh cổ nó, và...”

“Yên nào,” Merripen nói, đưa tay ra dấu với cô. Vẫn nhìn về phía Fulloway, Merripen dừng lại khi Win kiễng chân lên để thì thầm điều gì đó vào tai anh. Anh cười rầu rĩ. “Bất cứ điều gì em yêu cầu,” anh thì thầm với cô. Tiến lên mấy bước, Merripen chen mình đứng giữa Fulloway và con voi. “Có vẻ như là vợ tôi -” Anh khẽ do dự, giống như đang ném hai từ cuối cùng, “muốn có một con voi như một món quà cưới. Có nghĩa là chúng ta sẽ đàm phán về nó.”

“Tôi sẽ không thương lượng đâu.” Fulloway nói. “Nó là con voi còn lại duy nhất của tôi, và -”

“Ông hiểu lầm rồi,” Merripen lặng lẽ ngắt lời. “Tôi không hỏi là liệu chúng ta có thể thương lượng hay không, tôi đang thông báo với ông là chúng ta sẽ làm thế.”

Làn da của Fulloway trở nên đỏ quạch sau bộ ria mép màu trắng bạc. “Không ai bảo tôi phải làm gì cả. Anh có biết tôi là ai không?” Ông ta quay sang làm một cử chỉ sắc bén với người đàn ông cầm móc bò.

Nhưng ngay lúc đó Cam nắm lấy cổ tay của người đàn ông và vặn mạnh, cái móc bò rơi xuống sàn kêu lên một tiếng lạch cạch.

Sau lưng Beatrix, Ollie đập đập đôi tai và phát ra tiếng vang ầm ầm.

Fulloway thấy mình bị kẹp giữa Leo và Merripen.

“Ông có từng nghe nói về đạo luật được thông qua ba năm trước chưa, cấm đối xử bừa bãi và tàn bạo với động vật ấy?” Leo hỏi. “Không à? Chà, tôi thì biết đạo luật đó khá rõ đây, vì tôi đã phải ngồi dự các phiên họp liên miên dài vô tận của Quốc hội trong khi họ đưa ra các sửa đổi mới. Và nếu ông gây thêm bất kì khó khăn nào, ông sẽ thấy mình khá bận rộn để biện hộ trước các lời cáo buộc đấy, ông sẽ phải đóng cửa cái chuyên lưu diễn chết tiệt của ông và...”

“Được rồi,” Fulloway nói, mất hết can đảm trước cái nhìn đe dọa của Merripen. “Tôi sẵn sàng để đàm phán. Nhưng tôi muốn một cái giá hợp lý. Tôi sẽ không giảm giá đâu!”

Beatrix thở phào nhẹ nhõm. Ollie đến đứng bên cạnh cô, và cô vuốt ve an ủi đôi tai nó. “Em sẽ không quay lại đó đâu,” cô thì thầm. “Bây giờ, em an toàn rồi.”

Chị gái Amelia của cô tiến lại gần họ, kinh ngạc nhìn Ollie. Amelia cẩn thận đưa tay xoa trán chú voi, và nở nụ cười với đôi mắt màu nâu trong veo

ấy. “Thật là một đứa trẻ ngoan ,” cô nói. “Chị chưa bao giờ nghĩ rằng một con voi lại có thể cư xử đúng mực như vậy trong một đám cưới.”

“Amelia,” Beatrix biện hộ, “Em biết em đã hứa, nhưng -”

“Chờ chút,” Amelia nói, giọng cô dịu dàng. “Trước khi em định nói bất cứ điều gì, Bea... Cam nói chị nên để em đi theo con đường của riêng em. Và anh ấy nói đúng. Em không cần phải thay đổi để phù hợp với ai đó. Em hoàn toàn tuyệt vời theo cách của em.” Cô cười. “Tất cả những gì chị muốn là em được hạnh phúc. Và chị không nghĩ em có thể hạnh phúc nếu bạn không được tự do làm theo trái tim mình.”

Beatrix lao về phía trước và ôm chầm lấy chị gái mình. “Em yêu chị,” cô nói.

Khi họ đứng đó và ghi chặt lấy nhau, Ollie cố gắng quăn vòi của nó bao quanh họ.

“Chúng ta sẽ không giữ nó đâu,” Leo cảnh báo. “Em sẽ phải tìm một khu bảo tồn động vật hoặc nơi trú ẩn an toàn nào đó cho nó, Beatrix.”

“Vâng, tất nhiên rồi. Một nơi nào đó với những con voi khác. Nó sẽ muốn được sống giữa đồng loại của mình.” Tươi cười, Beatrix dẫn con voi đi ra khỏi vựa lúa. “Nhưng trong thời gian đó... những người hàng xóm sẽ không thích khi em đưa Ollie ra ngoài đi dạo à?”

Mặc một chiếc váy ngủ màu trắng và buông xõa mái tóc bông bênh, Win bước vào phòng ngủ và thấy Kev đang đợi cô.

Đêm đầu tiên của họ với tư cách là vợ và chồng.

Và mặc dù Kev, với vẻ đẹp trai tối tăm của anh, luôn là người cô yêu mến và thấy quen thuộc nhất, cô vẫn cảm thấy chút lo lắng thân mật lúc này.

Anh cởi bỏ áo sơ mi, để lộ ra cơ thể bóng mượt, mạnh mẽ của mình và ném nó sang một bên.

Cái nhìn của anh như một ngọn lửa cháy âm ỉ khi nó từ từ lướt qua cơ thể cô. Đứng bên cạnh giường, anh ngửa một bàn tay ra hiệu với cô.

“Dép của em,” anh ta nói.

Vậy là anh ấy định trung thành với truyền thống của người Romany, Win nghĩ, vừa buồn cười và có lẽ vừa có chút bức mình. Chiếc giày của cô sẽ được đặt ở cạnh phía bên giường của anh để chứng tỏ ai là chủ nhân. Tốt thôi. Anh có thể có biểu tượng chiến thắng của mình.

Mặc dù nó không thể chứng minh được gì cả.

Win tháo một chiếc dép và đến đưa nó cho anh.

Tuy nhiên, trong lúc đi cô đã suýt vấp phải một thứ gì đó trên sàn. Cô dừng lại để nhìn nó với chút ngạc nhiên.

Một chiếc giày lớn màu đen của đàn ông được đặt ở phía bên giường của cô.

Hiểu ra, Win ngược lên nhìn anh với đôi mắt đầy ý cười. “Nhưng ai sẽ là người chịu trách nhiệm chứ?”

Với lấy chiếc dép của cô, Kev làm một tư thế kiểu cách để đặt nó trên sàn và tóm lấy cô.

“Chúng ta sẽ thay phiên nhau,” anh nói, đôi tay cứng rắn của anh ôm lấy cô, hơi thở ấm áp của anh vuốt ve đôi môi cô trước khi anh hôn cô.

“Anh trước.”

— The End —